

THRILLER

ŠTĀSTNĚ
AŽ DO SMRTI

ANNA EKBERGOVÁ

Od autorky bestselleru *Ztracená*

Anna Ekbergová

**ŠŤASTNĚ
AŽ DO SMRTI**

Přeložila Michaela Weberová

KÆRLIGHED FOR VOKSNE © 2017 by Anna Ekberg
First published by Politikens Forlag, Denmark.
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.
Translation © Michaela Weberová, 2017
Czech Edition © Metafora, 2018

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-601-9 (pdf)

ČÁST PRVNÍ

Když zpívá kos

Manželství je jediná válka,
ve které spolu nepřátelé spí.

Woody Allen

1.

„Zatracená mrcha,“ sykne Christian a pozoruje svou ženu v bočním zrcátku auta přes kapky vody. Prudký letní déšť proniká hustými korunami stromů a strhává větvičky a listy na střechu a přední sklo. Christian by rád zapnul stěračče, aby listy odstranil, ale rozmyslí si to. Co kdyby ji pohyb stěračče přiměl vzhlednout a všimla by si dodávky. Je to ona? V dálce na silnici, pouhá černá tečka mezi kapkami. Vypadá to jako ona, přesně takhle běhává, rychle a agresivně, pomyslí si.

Christian se zhluboka nadechne, zavře oči a myslí na všechno, co se pokazilo, všechny ty špatné cesty, kam ho život zavedl, špatná rozhodnutí. Někdo tomu říká osud. On na osud nevěří. Je mužem rozumu. Život sestává z rozhodnutí a jejich následků. Jenže koho by napadlo, že jednoho dne skončí tady? Že bude jednou pozdě večer sedět v dodávce a pod rouškou deště a tmy číhat na svoji ženu jako šelma ve vysoké trávě savany.

„Nemám na vybranou,“ zašeptá si dvakrát. Nikdo jiný v dodávce není, pouze on a jeho svědomí. Nemá na vybranou, pokud teď nic neudělá, manželka mu zničí život.

Christian otevře oči, z Leonory je teď už něco víc než jen tečka v bočním zrcátku, je to člověk, jeho manželka, žena v pohybu. Pořád je ještě pořádný kus za autem, ale on ve svých představách slyší její dech, tvrdé výdechy. *Zvuk.* Právě zvuk je tenkrát poprvé spojil. Akustika. Když se tehdy před dvaceti lety potkali na hudební konzervatoři v Aarhusu, mluvila s ním o zvuku. On tehdy jako začínající stavitel dostal zakázku na přestavbu konzerva-

toře. A Leonora byla zástupkyní studentů ve stavebním výboru, který měl zajistit, aby získali přesně takový koncertní sál, o němž všichni snili.

Pověděla mu, že má absolutní sluch a dokáže instinktivně rozeznat jakýkoliv tón. Lidí s tímto nadáním je velice málo a vůbec nemusejí pocházet z vyšších kulturních kruhů, to je pouhé kliše. Leonora se narodila na ostrově Mors a vyrůstala jen s matkou, která pracovala v nemocnici a brala hlavně noční služby, aby vydělala víc peněz, mimo jiné i na zaplacení Leonořiných soukromých hodin houslí. V případě koncertního sálu je akustika rozhodující. Seděli v neuspořádané kanceláři. Nejprve jen oni dva, protože Christian přišel trochu moc brzo. Po chvíli dorazili zbylí členové výboru, ale na ně si Christian téměř nevzpomíná, přestože toho jistě namluvili nejvíc. Celá konzervatoř byla plná tónů, zpěvu a nekonečného přehrávání stupnic. Hudba pronikala dokonce i k nim do kanceláře, dole hrál někdo s niterným zápalem na klavír a nad nimi zněla árie z jakési opery, o níž Christian v životě neslyšel.

Vyslechl tisíce věcí, na něž je třeba brát ohled, i speciální přání, která však nebylo možné v rámci daného rozpočtu všechna zrealizovat. Především požadavek na instalaci nové nehlukné ventilace byl nerealistický, ale Christian si vše zapisoval a vyjadřoval se k tomu. Zachytil Leonořin pohled, seděla tiše a okusovala tužku. Během schůzky toho moc nenamluvila, ale nespustila z Christiana oči. Hleděla na něj asi tak, jako si prohlížíme neznámé exotické zvíře v zoologické zahradě. S jistým zájmem, ale na druhou stranu s nejistotou, co je vlastně zač. Ústa otevřela až v samém závěru, kdy ho upozornila, že akustika se dá přirovnat k obrazu. Sebemenší změna výrazu může radikálně změnit celkový dojem.

„Chápu,“ odvětil tehdy Christian. A ona se usmála, upřímně. Christian se držel hned za ní během celé prohlídky školy, které se účastnil i ředitel, postarší, lehce

zanedbaný chlapík páchnoucí doutníky a hovořící se švédským přízvukem.

Tehdy se stavební firmou teprve začínali. Kromě Christiana a jeho bratra Petera k ní patřilo jen pár stavebních techniků a nespolehlivá účetní. Pronajali si staré skladiště v přístavu. V zimě na tenkých tabulkách jednoduchých oken vyrůstaly ledové květy. Když mrzli nejvíc, zapalovali oheň ve starých, špatně táhnoucích kamnech. Pokud foukalo od východu, nemohl se kouř prodrat ven a pronikal do kanceláře. Dokázali si však poradit, při silném východním větru nechávali pootevřené okno obrácené na západ a hned to bylo lepší. Na podlaze ležela stará zrezivělá kotva vážící minimálně pět set kilo, zřejmě z nějakého trajektu nebo nákladní lodi. Christian už kolikrát uvažoval, že ji dá odvézt, ale vždycky ho něco zarazilo. Náročnost odvozu? Nebo představy, které si s tou starou kotvou spojoval? Jejich sen, svět, který chtějí s Peterem objevit a dobyt.

Chvíli to zní, jako by déšť sílil, nebo snad jen listí buku už nedokázalo udržet tíhu vody. Tmavě zelené listy dopadají na přední sklo. Christian na ni pohlédne do bočního zrcátka. Jak daleko od něj teď může být? Několik set metrů? Christian už nemá na své nejtěžší rozhodnutí moc času. Je to její vina, opakuje si. To ona ho dohnala až sem, nemuselo to skončit takhle, výhrůžkami, že jeden druhého zničí. V rukou svírá volant, pozoruje, jak se mu klouby pomalu odkrvují, až je má skoro bílé. Snaží se soustředit, zkoncentrovat se. Musí auto nastartovat ve správný okamžik. Jet za ní. A sešlápnout plyn.

Déšť mu pomůže. A hudba v jejích uších. Muzika pořád a všude. Stejně jako tehdy. Při jednom z jejich prvních společných večerů mu zahrála na housle. Prý aby se seznámil s akustikou sálu. Byli tam jen oni dva, má tu vzpomínku jasně před očima, možná je to poslední zoufalý pokus jeho podvědomí, jak ho zastavit. On seděl na tvrdé dřevěné lavici uprostřed prázdného starého sálu

a ona na dřevěné trojnohé stoličce na scéně, s přivřenýma očima a soustředěným procítěným výrazem a s účesem, kterému – jak se později dozvěděl – se říká francouzský cop.

Christian měl pocit, že Leonora nemůže být stejného pohlaví jako těch pár dívek, které zabloudily na učiliště v Aarhusu, kde se učil na zedníka. Jako by reprezentovala nějaké třetí pohlaví nebo zcela novou rasu. Nebyla jako ostatní lidé, ale lehčí, éterická, napůl člověk, napůl vzduch. Christian netušil, co to hraje, znal tak akorát současnou populární hudbu z rádia, které poslouchal během jízd firemní dodávkou Toyota Hiace z bazaru. Byl úplně někde jinde než ona. Hlavu měl plnou propočtů, jak sobě a bratrovi zajistit existenci, vydělat trochu peněz a probojovat se k zakázkám. A teď tu před ním seděla mladá žena a kouznila tóny ze svých houslí smutnou melodii, která mu připomněla seriál z dětských let. Jmenoval se Carův kurýr, odehrával se v Rusku a šlo o osudovou lásku milenců, kteří si nejsou souzeni. Nic z toho však Leonoře neřekl, nebyl na domácím poli, cítil se hloupě, a tak se jen zeptal, co to hrála, a ona odpověděla, že Čajkovského. Pokud mu to jméno něco říká?

Christian pustí volant, promne si rukama obličej, cítí na dlaních pot, strach, nenávisť. Právě teď probíhá kolem, ale nevidí nic, je ponořená do sebe, jak to umí jen ona. To je dobře, pomyslí si Christian. Tím to bude snazší. Právě teď to není člověk. Není to Leonora, není to už přes dvacet let jeho manželka, matka jeho jediného dítěte. Je to něco jiného, nepřítel, hrozba.

Snaží se všechny ty obrazy zahnat. První polibek, dlouho se neodvažoval, bál se odmítnutí. První milování v jejím pronajatém pokoji ve studeném starobylém bytě s výhledem na katedrálu. Záblesk vzpomínky, jak si stáhla černý rolák přes hlavu a on spatřil její prsa. Následující den, bylo to v zimě, se probudili a v bytě bylo

hrozně chladno. V koupelně stála stará vana na lvích tlapách. Napustili ji horkou vodou a oba do ní vklouzli, aby se zahřáli. Nechápal, proč si vybrala právě jeho, a často příšerně žárlil na její studentské kolegy.

Ale Leonora toužila po něm, a ne po nějakém konkurentovi ze školy, po některém ze studentů herecké akademie nebo žurnalistiky, kteří vysedávali ve stejných kavárnách v centru. A Christianovi začalo pomalu docházet, co na něm Leonora vidí, jako by mu teprve ona otevřela oči, jaký ve skutečnosti je. Byl zralejší než vrstevníci. Měl v sobě pevný základ a nebyl sebestředný jako ostatní muži, se kterými se stýkala. Chtěl dokázat něco pro ostatní. Pro Leonoru. A pro jejich syna. Vybaví se mu, jak se Johan narodil. A jak si ho pak vezli domů vzadu v sedačce a Leonora měla v očích takový ten výraz, co mají jen ženy krátce po porodu. Výraz naprostého vyčerpání a absolutního štěstí.

Pouští spojku. Světla nezapne. Už je dvacet metrů před ním. Možná třicet, v tom dešti a šeru a přes zelené listy na skle se to dá jen těžko odhadnout. Stále si netroufá zapnout stěrače. Lesní půda deštěm ožila, bláto vytéká na silnici, tmavé pruhy v příšeří. Neslyšela ho. Pomohlo mu, že jí v uších zní hudba. Nic v jejím běhu neprozrazuje, že by vycítila nebezpečí.

„Řekla sis o to,“ uleví si, tentokrát trochu hlasitěji, slova mu mají dodat sílu, hrozný čin potřebuje zvuk, jako když jdou vojáci do bitvy. Bojový pokřik.

Noha na plyn. Až k podlaze. Cítí zrychlení vozu, donutí se dívat. Chtěl by oči zavřít, ale to nejde. Musí to vidět. Být si jistý, že trefil. Blíží se k ní, její záda, listy na skle.

Poslední obraz, než k tomu dojde: culík poskakující v dešti rytmicky z jedné strany na druhou a najednou je u ní a je pozdě, aby si to rozmyslel.

Jde to hrozně rychle. Zasáhne ji prudce do zad, vyhodí ji to na přední sklo, hlavou napřed, něco zapras-

ká a je pryč. Prudce zabrzdí, na chvíli se lekne, že se dodávka smýkne ze silnice. Znovu nad ní získá vládu, chvíli tam jen tak sedí, dívá se ven. Rozbité čelní sklo. S tím nepočítal, představoval si, že zmizí pod autem, ne že vyletí nahoru. Leonořina krev zbarvila kruhový vzor na rozbitém skle – rudá pavučina. Krev stéká po skle, klikatí se kolem listů. A o kus dál před ním nečekaný svědek jeho zločinu: urostlý jelen. V té tmě a dešti vypadá jeho obrovské paroží jako bláznivý rádiový vysílač, který tu strašnou zprávu o Christianově hrozném činu přenese do celého světa. Nech toho, seber se, pomyslí si a stočí pohled k bočnímu zrcátku. Nevidí ji, dokud nezapne světla. Tamhle. Osvítí ji rudá záře brzdových světel, hrůzná scéna dostane barvu. Leží tam na zádech. Tělo je podivně zkroucené, nohy jsou vůči trupu úplně špatně, zmuchlaný kus hadru na kuchyňském stole. Hýbe se. V té tmě to není moc dobře vidět, ale je si jistý. Teď zvedla ruku do vzduchu, hlásí se o pomoc, ozve se chraptivý výkřik, zní to jako nemocné zvíře. Christian zavře oči, cítí, jak mu buší srdce, myslí jen na tu ruku. Ta ruka musí pryč. Všechno ostatní je lhostejné. Zařadí zpátečku. Otevře oči. Couvá, sleduje ji ve zpětném zrcátku. Ta ruka, její křik. Náraz, dodávka se otřese, prudčeji než poprvé, auto sklouzne.

Tma. Zvuk deště bušícího na střechu. Christian otevře oči. Jelen zmizel.

2.

„Proč mi to tu teď povídáš, tati?“ Josefina nedokáže skrýt podráždění, všechny ty hrozné detaily, jak tu ubohou ženu našli s rozmaširovanou půlkou hlavy, takže vůbec nebyla k poznání. „Staré policejní historky? A zrovna dnes?“ ptá se a rozhlíží se po kavárničce u pláže. Je tam jen její majitel a německý pár s dětmi.

„Vlastně ani nevím,“ odpoví Holger. „Hodně jsem se tím případem zabýval.“

„Asi tak jako stovkami dalších?“

„Tenhle je jiný než ostatní.“ Holger si nervózně poposedne, možná to opravdu není dobré téma pro posezení v kavárně s dospělou dcerou. Poprvé po mnoha letech.

Odkašle si. „Byl jsem přesvědčený, že jsem toho viděl už opravdu hodně. Ale muže, který by přejel svoji manželku při běhání, to jsem do té doby nezažil,“ dodal jakoby na svou obhajobu.

Němci odcházejí z kavárny, teď už tu jsou jen oni a kavárník. Holger naslouchá svému dechu, dýchá trochu s obtížemi, i spousta jiných věcí mu připadá náročnější od doby, co oslavil sedmdesátku. Hledí z okna na pobřeží a na parkoviště, šedé nebe a dvě děti těch Němců, které se rozběhly k vodě. Holger moc dobře ví, že Josefínu jeho práce nikdy nezajímala. Kdyby tak měl syny. Josefíně a její mladší sestře bylo jeho působení u policie odjakživa ukradené. Ani ty nejhroznější vraždy nezbudily jejich zájem. Josefínu vůbec těžko co dokázalo zaujmout na delší dobu. Rok a půl studovala na univerzitě indiánské jazyky, ale nechala toho, zapsala se na obor veřejné zdravotnictví, ale po šesti měsících odešla. Začala studovat na fyzioterapeutku a Holger s Karen prožili tři roky naplněné obavami. Bylo jim jasné, že je to zřejmě její poslední šance dosáhnout nějakého vzdělání. Ona však očividně konečně našla své poslání. Studium spojovalo její zájem o fyzické tělo s určitou teoretickou nadstavbou. Nyní pracuje na dětské rehabilitační klinice, kde se děti po nemoci nebo po úrazu učí znovu pohybovat – a ještě něco víc. Hledají si nový život. Tak to Holgerovi řekla a jemu to dávalo smysl.

S Isabellou je to trochu složitější, šla ve stopách své matky, ale nebyla úspěšná. Po nějaké době na cirkusové škole, což byly pro Holgera nejhorší roky, si teď vydělává něco málo hraním loutkového divadla v Královské

zahradě v Kodani. V zimě se v parku hrát nedá, takže šije kostýmy pro jedno malé divadélko, kde jí moc neplatí, protože tam všichni živoří z mála. Holger pár jejich představení viděl, když ho Isabella pozvala. Podivné kusy, zřejmě byl buď moc chytrý, nebo příliš hloupý, ale každopádně tomu moc nerozuměl.

Možná za to, že jablko padlo tak daleko od stromu, můžou ta jejich jména. Holger si přál Dorthu a Henriettu. Ale Karen byla proti. Pokud by tehdy trval na svém a prosadil svou vůli, seděla by teď naproti němu Dortha, a ne Josefina. Vyrostla by z Dorthy policistka? Určitě by nebyla levicově orientovaná, radikálně rudá a protiautoritářská jako Josefina, která má pochopení a lásku jen pro nejslabší členy společnosti.

„Já se toho o vaší práci něco naposlouchal,“ pokrčí Holger rameny. „Když jsi studovala zdravotnictví. Celý měsíc jsme se tehdy s mámou živili jenom ořechy a rybím tukem. Vzpomínáš? To jsi zrovna měla období zásadité stravy.“

Josefina se usměje, podobala by se své matce, kdyby nemusela mít všechno tak alternativní. Vlasy nabarvené načerno a vzadu na krku vytetovanou zeměkouli – není až tak velká a ano, je to opravdu povedené tetování, ale lidi přece vědí, kde leží Severní a Jižní Amerika. Není žádný důvod tetovat si to na tělo. Josefina mluvila o globální zodpovědnosti a potřebě dennodenně si znovu a znovu připomínat, jak je všechno propojené. Svět dokážeme zachránit pouze tehdy, když na sebe budeme myslet jako na součást Matky Země.

„Doufám, že tě to neurazilo.“

„Nejsem uražený,“ odvětví a pohlédne na hůl opřenou o stůl. Zpočátku to s ní bylo těžké. Symbol stárí. Holger má pocit, že vypadá jako ten starý tlustoch z reklamy na Tuborg, který se unaveně opíral o plot a žíznivě toužil po pivu. Pivo by mu koneckonců teď fakt bodlo. Patří to k věcem, které si po nástupu do penze povolil, panáček

nebo pivo k obědu a někdy třeba i obojí. Je to zkratka k polednímu šlofiků a den mu pak uteče rychleji.

„Zemřela?“ zeptá se Josefina a vyhlédne z okna na parkoviště a německý pár s dětmi, jediné turisty téhle srpnové soboty. Předpověď sice slibovala slunce, ale zatím to na koupání nevypadá.

Holger zavrtí hlavou. „Jestli umřela? Samozřejmě že umřela. Vždyť tehdy večer na Romovce nacouval přímo na ni.“

„Kde že?“

„Na Romovce, to je taková stará silnice přes les,“ vysvětluje Holger a vypráví o malé vesnici jménem Roum, ležící v dávné minulosti hluboko v neproniknutelném lese. Zanikla v období moru, kdy všichni obyvatelé pomřeli a vesnice byla vypálena, aby se zamezilo šíření nákazy.

„Časem se z Roumu stal Rom a cesta se podle něj jmenuje dodnes, smrt koneckonců přinášela už dřív,“ upozorňuje Holger. „Ta ubohá žena, co se šla proběhnout a přišla o život, nebyla první. Za starých časů v okolí řádili polští loupežníci, dokud obyvatelům Vejle nedošla trpělivost, nepochytali je a neusekli jim hlavy, třiadvacet kousků. Lebky pak zazdili do zdi kostela, kde se nacházejí dodnes.“

„Tak tomu říkám nastavit druhou tvář,“ podotkne Josefina.

„No jo, druhou tvář. Christian se tím tehdy večer taky neřídil. Na Romovce se tím nikdy nikdo neřídil. To je cesta smrti.“

„Tak to tam nikdy nepojedu,“ rozhodne se a položí ruku na jeho, jako by právě tu měl přejetou. „Pořád tě to trápí, tati? Proto o tom mluvíš?“

„Jo, to víš, že mě to trápí. Vždyť jsme nemohli nic dokázat.“ Holger ztiší hlas. Mluví tak potichu, jako by jenom přemýšlel nahlas. Občas si mluví pro sebe. Začalo to asi tak před rokem, bylo mu to odporné. Starý

policajt v důchodu přechází mezi třemi pokoji svého bytu v Badstuegade a mumlá si něco o případech, které se nikdy nepodařilo vyřešit. Přišlo mu to pěkně ubohé. Takhle si stáří opravdu nepředstavoval, dokud ještě žila Karen. Teď má věčně puštěnou televizi, aby zahnal ti-cho. Přírodovědné programy z dalekých krajů, želvy na Galapágách, mořští krokodýli v jihovýchodní Asii.

Také se trochu zakulatil, neumí moc dobře vařit. A v supermarketu teď prodávají spoustu výborných hotových jídel. Lasagne, masové kuličky v kari omáčce i takovou tu indickou kuřecí směs. Všechno to dobře chutná, ale do žaludku je to trochu těžké. Netroufá si Josefině prozradit, co jí, a radši jí tvrdí, že konzumuje ty její sušené fíky a nakyslé olivy, které mu vždycky nosí. Před její návštěvou vždy pečlivě odstraní všechny usvědčující důkazy, léta strávená u kriminálky nebyla nadarmo. Dcera si pak podezíravě prohlíží tu jeho pneumatiku na břicho a nechápe, proč ještě není pryč, když přece konzumuje jen spadané plody ze Středomoří, jak je to podle ní nejlepší. Jenže porce ze supermarketu jsou přece jen dost malé, a tak si vždycky kupuje dvě, obzvláště pokud jde o masové kuličky v kari. A má to ještě jednu výhodu, pokladní na něm aspoň nepozná, že je vdovec a tak trochu osamělý.

Holger si odkašle a vrátí se do přítomnosti. Sedí se svou dcerou v kavárně. Musí se snažit být teď a tady, vídá ji tak zřídka.

„Při každém vyšetřování je nejdůležitějších prvních pár dnů,“ poznamená, nemůže se od toho odtrhnout, třeba už v sobě nemá nic jiného než staré historky.

„No jasně,“ přitaká Josefina. „Přesně jako v televizi.“

„Jako v televizi?“ Holger zavrtí hlavou. „Nic není jako v televizi. V televizi mají vrazi vždycky nějakou směšnou minulost coby vojáci nebo sérioví zabijáci. Ve skutečnosti zabíjejí lidé poprvé a jejich dosavadní život je úplně obyčejný.“

„Fajn. V pohodě. Jenom se tomu snažím přijít na kloub. Proč jsi... nebo proč jste to nedokázali objasnit.“

„Byl moc chytrý. A já moc pomalý.“

„Nesmíš se tím trápit, tati.“ Josefina ho poklepe po ruce. „Mysli na ty, které jsi dostal do vězení, a ne na ty, kteří ti unikli.“

Opětuje její pohled a není si jistý, jestli se mu líbí to, co vidí. Z očí jí vyzařuje soucit, který nedokáže skrýt. Je to soucit pro muže, který žije už jen minulostí.

„Vždyť je to fuk. Stařecké historky, jak tomu říkáš.“ Pokrčí rameny. „Třeba se v nich ale skrývá poučení. To tě nenapadlo? Nejsi jediná, kdo chtěl udělat něco užitečného pro svět.“

Josefina se usměje a znovu je hrozně podobná své matce, přestože se snaží vypadat úplně jinak. Je to tím úsměvem, rozehrává i obočí. Jak se rozšiřuje, jemné obočí se zvedne a ve tváři jí zanechá milý výraz. Tvář člověka, který se nedá vyvést z míry a neklesne ani pod největšími problémy světa. Přesně jako Karen.

Pracovala v divadle od šedesátých let. V té době Aarhuské divadlo prošlo obrovskou proměnou. Už to nebyla ta scéna, kde snobští měšťané zabíjeli přes týden večery nad reakčními hrami o požehnání rodinného krbu. Divadlo najednou mělo být progresivní. Osvobození ženy, krize manželství, společenská kritika, avantgarda. Kapitalismus, honosné vilové čtvrti a tradiční formy soužití znenadání upadly v nemilost. Nyní bylo v kurzu kolektivní politické divadlo. Před premiérou *Kočky na rozpálené plechové střeše* se táhla fronta na lístky až k Bispetorvu.

Karen coby kostymérka samozřejmě program divadla neurčovala. Přesto nerozhodovala jenom o kostýmech, ale byla něčím víc. Obcházela celé divadlo, sledovala zkoušky, lidé si jí vážili, měla přirozený vkus a říkalo se, že ze všech lidí v divadle dokáže nejlépe předem odhadnout, jestli bude mít představení úspěch nebo to bude propadák.

„Třeba byl nevinný?“

Josefinin hlas vytrhne Holgera z kostymérny Aarhuského divadla. Už je zase zpět v plážové kavárně. „Ani to se nedá vyloučit, policie přece často zatýká a mučí nevinné,“ dodá Josefina.

„Tak přímo mučí? Ničeho takového jsem tedy nikdy svědkem nebyl. I když chuť by mi občas nechyběla.“

„Klimatická konference, tati,“ namítne Josefina a připomene Holgerovi něco, na co by nejraději zapomněl. Josefina tehdy napochodovala před konferenční centrum Bella v Kodani a demonstrovala s ostatními proti klimatu... Vlastně ne, pro klima a proti politikům, to zrovna měla to své indiánské období. Zadrželi ji a s různými plastovými pouty kolem zápěstí proseděla dvě hodiny na asfaltu.

„Dostalas zánět močového měchýře,“ vzpomíná Holger. „Nikdo tě nemučil.“

„Mohlo mi to způsobit sterilitu.“

„Mohlo,“ zopakuje Holger. „Přesně takhle objasňujeme zločiny. Pomocí hypotéz. Mohl se Christian na Leonoru rozzuřit tolik, že ho popadl vražedný amok?“

„Mohl být podezírán neprávem?“ kontrovala Josefina vzápětí. Vzhled má zřejmě po matce, ale bystrý mozek zdědila od muže, naproti kterému teď sedí.

„Tomu nevěřím,“ odmítne to Holger. „Spousta věcí svědčí o opaku. Je to vůbec úžasný příběh. Hodně toho říká o všeobecné podstatě lásky.“

Josefina se usměje. „Tak mi ho pověz,“ vyzve ho a podsune si židli.

„Jsi si jistá? Stihneme to?“

Pokrčí rameny. „To záleží na tom, jak je dlouhý. Čím to začíná?“

„Začíná to tím, čím dneska všechno,“ odpoví Holger.

„Penězi?“ napoví sebejistě Josefina.

„Penězi? Ne. Esemeskou. Tři dny před tím, než ji přešel.“

3.

Sotva usnula, probudilo ji pípnutí esemesky z Christianova mobilu. Leonora pohlédne na svůj iPhone: 1.32. Takže ve skutečnosti spala už dlouho, ale připadá jí to jako pár minut. Christian leží bez hnutí na své straně postele. Proč si telefon neztišil? Ona si mobil vždycky přepne na tichý režim. Pouze když je Christian někde na cestách nebo Johan není doma, nechává si zvuk zapnutý. Dnes v noci jsou však jediní dva lidé, od kterých je ochotná přijmout hovor i v noci, pod stejnou střechou. Až se Johan odstěhuje, bude to jiné. Leonora na to často myslí. A skoro vždycky ji při tom pomýšlení přepadají i obavy. Nejistota. Johan tady najednou nebude. Nebude hned vedle, aby mohla po ránu jen natáhnout ruku a obejmout ho. Péči o něj věnovala téměř celý svůj dospělý život. Až se od nich za rok nebo za dva – kéž by to bylo až za tři – odstěhuje, nebude snadné se od něj odpoutat. I když ví, že bude muset. Všichni to říkají. Jenomže jen málo rodičů si prošlo tím, čím Leonora. Johanova nemoc, všechny ty roky, kdy sledovala každické jeho nadechnutí. Leonoru občas napadá, že ta nemoc – i přesto, jak byla hrozná a vyčerpávající – přinesla i něco dobrého. Těsně ji sblížila s Johanem. Vytvořila mezi nimi nezlomné pouto. Jak by ho teď, když ho lékaři konečně prohlásili za zdravého a gymnázium má už skoro hotové, mohla nechat jen tak jít?

Bledé světlo z displeje zmizí a zůstane jen slabé letní šero zpoza závěsů. V létě spí hůř než v zimě. Leonora se přetočí na druhý bok zády k oknu. Musí se snažit usnout, pokouší se zahnat myšlenky. Uklidila misku s guacamole do lednice? Johan ji vytáhl, když přišel kolem jedenácté domů, hladový jako vlk, a namazal si tlustou vrstvu na topinku. Christian jí moc nesnědl, zdálo se mu, že je v ní příliš česneku. Během večeře na terase, jen ve dvou, poznamenal, že přece nemůže přijít